Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 229 994 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE**
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NACHTERGAELE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

Volgens uw verklaringen heeft u de Nicaraguaanse nationaliteit en bent u geboren in Managua. Toen u twaalf jaar oud was en in de zevende graad zat, stopte u met school en begon u te werken in een naaiatelier. Toen u zestien jaar oud was leerde u uw huidige echtgenoot F.M. kennen en jullie woonden samen in de gemeente Tola in het departement Rivas. Op 18 augustus 2010 trouwden jullie. Jullie kregen samen drie kinderen H.L., D.S. en J.E.. Tijdens uw derde zwangerschap ontdekte u dat uw echtgenoot er een tweede partner op na hield in Costa Rica.

In 2012 verliet u uw echtgenoot omdat hij u had bedrogen en omdat hij u vaak slecht behandelde nadat hij alcohol dronk. Jullie zijn officieel nog steeds getrouwd. U verhuisde terug naar Managua en begon in 2013 te werken in het restaurant van uw tante langs vaderskant.

Op 24 maart 2014 verliet u Nicaragua en een dag later kwam u aan in België waar uw twee broers reeds sinds 2006 en uw moeder sinds 1992 wonen. U verbleef jarenlang in België zonder verblijfsvergunning tot u enkele El Salvadoranen op de tram hoorde vertellen over de asielprocedure. Op 28 augustus 2018 meldde u zich voor de eerste keer bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, die op 14 september 2018 geregistreerd werd. U vreest om bij terugkeer naar Nicaragua geen netwerk te hebben, slachtoffer te worden van het algemene geweld en vreest dat uw kinderen terug van nul zouden moeten beginnen met hun onderwijs.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele huwelijksakte neer, uw originele geboorteakte, de originele geboorteakten van uw kinderen, een origineel bewijs van goed gedrag en zeden van Nicaragua, de originele volmacht over uw kinderen, enkele persartikels over de algemene situatie in Nicaragua, informatie over uw vlucht, een gezinsattest van Brussel en schoolattesten van uw drie kinderen hier in Brussel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u na uw aankomst in België ruim vier jaar heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zelfs na de betogingen van april 2018 wachtte u nog maandenlang tot augustus 2018 om een verzoek in te dienen. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom niet terug te kunnen keren naar zijn of haar land van herkomst, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Uw verklaring dat u bij aankomst administratieve problemen kende (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08/03/2019, p. 8) is geen verschoningsgrond aangezien u enkel de eerste drie maanden in 2014 stappen zette hiertoe om het dan op te geven (CGVS, p. 12).

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet kan beschouwd worden als een alleenstaande vrouw bij terugkeer naar Nicaragua (CGVS, p. 9,10,11). Er moet opgemerkt worden dat uw grootmoeder langs moederskant nog steeds in Managua woont samen met uw oom langs moederskant en eigenaar is van een huis in Managua en een huis in Tola tussen dewelke zij reist (CGVS, p. 6). Aangezien uw grootmoeder u opvoedde en u bij hen onderdak kreeg sinds u en uw echtgenoot uiteen gingen, kan niet ingezien worden waarom dit niet opnieuw het geval zou zijn indien u zou terugkeren naar Nicaragua (CGVS, p.6, Verklaring DVZ punt 10). U ging daarbovenop meer dan een jaar lang werken in een restaurant in Managua dat de eigendom is van uw tante langs vaderskant die het restaurant nog steeds uitbaat (CGVS, p. 5). Ook al beweert u dat u niet goed overeenkomt met uw vader die in Managua woont (CGVS, p. 7) maakt u niet aannemelijk dat u niet op hem zou kunnen rekenen om u te ondersteunen indien u en uw kinderen problemen zouden kennen om zich opnieuw te vestigen in

Nicaragua. U zegt eerst dat u geen goede band heeft met uw vader omdat uw ouders gescheiden zijn toen u klein was, maar u nuanceert het zelf door te zeggen dat u het wel kunt vinden met hem maar nooit eerder bij hem verbleef (CGVS, p. 7). U kunt aldus geenszins gezien worden als een alleenstaande vrouw die hierdoor vervolging zou kunnen vrezen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daarnaast geeft uw advocaat aan dat u als alleenstaande vrouw slecht bekeken wordt in de Nicaraguaanse maatschappij (CGVS, p.11). Het is echter niet aannemelijk dat u dermate grote problemen zou kennen louter vanwege uw feitelijke scheiding dat er sprake zou zijn van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Sinds uw feitelijke scheiding in 2012 leefde u nog tot maart 2014 in Nicaragua en kreeg u weliswaar te maken met kritiek en negativiteit van roddelende mensen (CGVS, p. 12), maar deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarbij moet er op gewezen worden dat u nog steeds gehuwd bent met uw echtgenoot. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U geeft verder aan dat u niet wilt terugkeren naar Nicaragua omdat u vreest dat uw kinderen niet zullen kunnen studeren (vragenlijst CGVS dd. 14/09/2018, vraag 5; CGVS, p. 9). Dit motief ressorteert evenwel niet onder de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er wat dit motief betreft zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u en uw kinderen bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade lopen zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. U geeft namelijk zelf aan dat uw kinderen toen zij klein waren reeds naar school gingen in Nicaragua (CGVS, p. 9). Bij terugkeer zou de schoolcarrière van uw kinderen gehinderd worden door het geweldsniveau, de stakingen, rivieren die uit hun beddingen treden en strenge winters (CGVS p.9). Er moet evenwel vastgesteld worden dat uw uitspraken niet meer dan blote beweringen zijn. Op geen enkele wijze toont u aan dat uw kinderen op een dergelijke wijze van scholing uitgesloten worden door een situatie van onveiligheid, stakingen van het personeel, strenge winters en overstromingen dat ze ernstige schade zouden ondervinden in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Daarnaast meent u dat uw negenjarige zoon speciaal onderwijs dient te krijgen omdat hij liever speelt en zijn school niet serieus neemt (CGVS, p. 9, 10). U stelt dat zulke privéscholen in Managua misschien wel bestaan maar te duur zouden zijn voor u (CGVS, p. 10, 11). Los van het feit dat het gegeven dat uw zoon liever speelt dan studeert niet betekent dat hij speciaal onderwijs zou dienen te volgen, kan het feit dat een specifieke school te duur zou zijn voor uw zoon niet gekwalificeerd worden als motief voor een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

Aldus maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Nicaragua van december 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviseerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De artikels die u neerlegt, gaan niet over uw persoonlijke omstandigheden of het risico dat u zou lopen bij terugkeer maar enkel over de algemene veiligheidssituatie bij de betogingen van april 2018.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin beïnvloeden. Uw huwelijksakte, de geboorteakten, de informatie over uw vlucht, het gezinsattest, het bewijs van goed gedrag en zeden, de volmacht over uw kinderen en de schoolattesten van uw kinderen hebben louter betrekking op de identiteit van u en uw kinderen, hetgeen niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 augustus 2019 een schending aan van de "*motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*"; "*De algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*"; "*Artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet)*".

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, stelt verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst dat ze wel degelijk dient te worden beschouwd als een alleenstaande vrouw met drie minderjarige kinderen ten laste. Zo legt ze uit dat "*al haar familieleden langs moederszijde zich in België bevinden (moeder, grootmoeder, broers en zussen, tantes, etc.)*", dat ze sinds de echtscheiding van haar ouders weinig tot geen contact met haar vader heeft en ingeval van terugkeer niet op hem zou kunnen rekenen om haarzelf en haar drie kinderen te ondersteunen. Verzoekster wijst erop dat ze, zelfs toen zij in 2013 bij haar echtgenoot is vertrokken, niet op haar vader is kunnen terugvallen maar wel op de enkele leden van haar moeders familie die nog in Nicaragua woonde. Verzoekster stelt dat ze namelijk is ingetrokken bij de nieuwe echtgenoot van haar grootmoeder, die haar en haar kinderen gedurende een jaar heeft ondersteund. Ze legt uit dat haar grootmoeder sinds meerdere jaren is toegelaten tot verblijf in België (stuk 3) en dat zij omwille van de slechte gezondheid van haar echtgenoot echter regelmatig op en af ging tussen België en Nicaragua om voor hem te zorgen (zie stuk 4). Verzoekster stelt dat haar grootmoeder sinds het overlijden van haar echtgenoot op 9 mei 2014 echter op vaste basis in België woont (stuk 5). Verzoekster betoogt dat het dan ook duidelijk is dat zij niet op haar grootmoeder zou kunnen terugvallen, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, in tegenstelling tot wat het CGVS stelt. Verzoekster meent verder dat haar "*werk*" in het "*restaurant*" van haar tante enigszins in perspectief dient te worden gebracht: "*Op de eerste plaats is het niet zo dat haar tante werkelijk een restaurant had in Managua, maar louter een kraampje waar zij voedsel verkoopt. Bovendien werkte verzoekster niet in deze zaak tegen een vaste betaling van een salaris, maar kreeg zij eerder een kleine vergoeding voor haar werk. Ten slotte wenst verzoekster nog te preciseren dat haar tante deze zaak niet langer uitbaat. Het is duidelijk dat zij ook hier niet op kan terugvallen.*".

Verzoekster betoogt dat gelet op al deze elementen duidelijk is dat zij geen netwerk heeft ingeval van terugkeer naar Nicaragua en dat zij derhalve dient beschouwd te worden als een alleenstaande vrouw.

Bovendien wijst verzoekster erop dat zij slechts scholing heeft gevolgd tot haar twaalfde, en behalve gedurende een jaar in 2013, nooit werkelijk gewerkt heeft in haar land van herkomst. Zij benadrukt dat zij laaggeschoold is en slechts zeer beperkte mogelijkheden heeft op de arbeidsmarkt. Ook was zij slechts 17 jaar toen zij haar eerste dochter kreeg. Verzoekster beklemtoont dat ze drie minderjarige kinderen ten hare laste heeft en dat het voor haar bijgevolg bijzonder moeilijk zou zijn om in haar onderhoud en dat van haar kinderen te kunnen voorzien. Zij stelt dat het daarenboven noodzakelijk is dat haar zoon van 11 jaar bijzonder onderwijs volgt (zie stuk 6) en vestigt verder de aandacht op het gegeven dat ze jarenlang het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld door haar echtgenoot. Zij betoogt dat het gegeven dat zij niet wettelijk gescheiden is van haar echtgenoot, niets verandert aan haar statuut van alleenstaande vrouw, aangezien hij haar op geen enkele manier ondersteunt. Verzoekster betoogt dat zij en haar gezin zich in een bijzonder kwetsbare positie zouden bevinden in haar land van herkomst en dat evident is dat "*het in zo'n omstandigheden zeer moeilijk tot onmogelijk zou zijn om zich in haar land van herkomst terug te kunnen vestigen, zonder in onmenselijke omstandigheden terecht te komen*". Verzoekster wijst erop dat het met name is "*omdat zij in een mensonwaardige situatie was terechtgekomen na haar breuk met haar echtgenoot, en dat zij niet voldoende voor haar drie kinderen kon zorgen, dat zij Nicaragua is ontvlucht*".

Verzoekster wijst erop dat Nicaragua zich sinds april 2018 in een diepe socio-politieke crisis en haalt volgende informatiebronnen aan: "*Human Rights Watch, Rapport "Crackdown in Nicaragua", 19.06.2019, stuk 7a*", "*Human Rights Watch, "EU: Press Nicaragua Over Protest Crackdown", 02.07 2019, stuk 7b*", "*OHCHR, Rapport "Human rights violations and abuses in the context of protests in Nicaragua" 05.07.2019, stuk 7c*", "*Al Jazeera, Artikel "Is Nicaragua in danger of slipping into civil war?", 06.08.2019, stuk 7d*", "*New York Times, Artikel "U.N. Sounds Alarm on Repression in Nicaragua", 29.08.2018. stuk 7e*".

Verzoekster wijst er tevens op dat de crisis ook verregaande gevolgen heeft voor de economie van het land, en dus de levensomstandigheden van de Nicaraguanen: "*OHCHR rapport p. 36-37, stuk 7c*", "*Borgen Magazine, Artikel "How Violence Has Exposed and Caused Poverty in Nicaragua" 03.09.2018, stuk 7f*".

Verzoekster betoogt dat in Nicaragua bovendien een wijdverspreid probleem van geweld ten aanzien van vrouwen, en vooral ten aanzien van jonge meisjes, heerst. Ze wijst op volgende bronnen: "*Jazeera, Artikel "Nicaragua's staggering child-sex abuse rates", 30.10.2014, stuk nr. 8a*", "*OAS, Persmededeling "IACHR Calls on Nicaragua to Eradicate Violence Against Women, Girls and Adolescents" 28.03.2018, stuk nr. 8b*", "*Capacity4development, "Facing up to gender stereotypes in Nicaragua" 15.05.2019, stuk nr. 8c*", "*Human Rights Council, "Summary of Stakeholders' submissions on Nicaragua" 21.02.2019, stuk 8d*", "*NACLA, Artikel "In Nicaragua, a failure to address violence against women", 24.08.2017, stuk 8e*".

Gelet op deze algemene landeninformatie, en het specifieke profiel van verzoekster van alleenstaande vrouw met drie kinderen ten laste benadrukt verzoekster dat het aannemelijk is dat zij geconfronteerd zouden worden met mensonwaardige omstandigheden in haar land van herkomst, in de zin van artikel 3 van het EVRM. Meer in het bijzonder is volgens verzoekster het geloofwaardig dat haar dochters het slachtoffer zouden kunnen worden van seksueel geweld.

Verzoekster betoogt dat uit algemene landeninformatie blijkt dat slachtoffers van gendergerelateerd geweld in Nicaragua in de meerderheid van gevallen onvoldoende effectieve bescherming krijgen van hun autoriteiten (zie met name stuk 8e). Verzoekster stelt dat zij en haar kinderen dus geen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet zullen kunnen genieten.
Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij niet over een redelijk veilig vestigingsalternatief beschikt in haar land van herkomst. Er kan volgens verzoekster immers onmogelijk van haar verwacht worden dat zij zich vestigt in een ander deel van het land, waar zij geen familie of vrienden heeft om op terug te vallen, in het bijzonder gelet op het feit dat zij twee jonge kinderen ten laste heeft.

Wat betreft haar laattijdig verzoek om internationale bescherming benadrukt verzoekster dat "*het pas ten gevolge van de crisis die is ontstaan ten gevolge van de bloedige onderdrukkingen sinds april 2018 dat zij werkelijk bevestiging heeft gekregen dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst*".

Bovendien stelt ze niet onmiddellijk na het uitbreken van de protestacties in april 2018 een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend, maar heeft zij enige tijd afgewacht hoe de situatie zou evolueren. Zij legt uit dat het pas was toen ze "*vaststelde dat de situatie geenszins verbeterde, dat zij heeft ingezien dat de situatie in geval van terugkeer werkelijk te gevaarlijk zou zijn, en zij aldus een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend*.". Daarenboven benadrukt verzoekster dat, onafhankelijk van het tijdstip van het indienen van het verzoek tot internationale bescherming, bepaald dient te worden of verzoekster gelet op de huidige algemene context in haar land van herkomst, en op haar specifiek profiel, een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt.

In hoofdorde vraagt verzoekster:
"*Wat betreft de toekenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw., de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28.06.2019 te hervormen, Dienvolgens opnieuw beslissend aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.*
Minstens:
Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 b Vw., de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28.06.2019 te hervormen, Dienvolgens opnieuw beslissend minstens aan verzoekster de subsidiaire bescherming te verlenen.
In ondergeschikte orde:
ingevolge de bevoegdheid verleend door de Wet bij artikel 39/2 §1, 2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen."

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"*3. Attest verlies van verblijfskaart (bijlage 12) van de grootmoeder van verzoekster;*
4. Getuigenis van de grootmoeder van verzoekster + akte van overlijden van haar echtgenoot;
5. Attest van woonst van verzoeksters grootmoeder;
6. Schoolrapport van verzoeksters zoon;
7. Informatie betreffende de politieke crisis in Nicaragua:
a. Human Rights Watch, Rapport "Crackdown in Nicaragua" 19.06.2019, p. 1-3;
b. Human Rights Watch, "EU: Press Nicaragua Over Protest Crackdown", 02.07.2019;
c. OHCHR, Rapport "Human rights violations and abuses in the context of protests in Nicaragua" 05.07.2019, 3-8 en 36-37
d. Al Jazeera, Artikel "Is Nicaragua in danger of slipping into civil war?", 06.08.2019;
e. New York Times, Artikel "U.N. Sounds Alarm on Repression in Nicaragua", 29.08.2018;
f. Borgen Magazine, Artikel "How Violence Has Exposed and Caused Poverty in Nicaragua", 03.09.2018;
g. Foreign Policy, "Can Nicaragua's military prevent a civil war?", 03.07.2018;
h. The Guardian, "Nicaragua closer to new civil war than ever before, judge warns", 11.01.2019
8. Informatie betreffende geweld t.a.v. vrouwen in Nicaragua:
a. Al Jazeera, Artikel "Nicaragua's staggering child-sex abuse rates", 30.10.2014;
b. OAS, Persmededeling "IACHR Calls on Nicaragua to Eradicate Violence Against Women, Girls and Adolescents", 28.03.2018;
c. Capacity4development, "Facing up to gender stereotypes in Nicaragua", 15.05.2019;
d. Human Rights Council, "Summary of Stakeholders' submissions on Nicaragua", 21.02.2019;
e. NACLA, Artikel "In Nicaragua, a failure to address violence against women", 24.08.2017".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Inzake de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekster verklaart dat ze ingeval van terugkeer naar Nicaragua geen netwerk zou hebben, dat ze slachtoffer zou worden van het algemene geweld en dat haar kinderen terug van nul zouden moeten beginnen met hun onderwijs.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad samen met het CGVS vast dat verzoekster pas op 28 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij Nicaragua reeds op 24 maart 2014 verliet en de dag erna in België was aangekomen. Verzoekster wachtte aldus meer dan vier jaar voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster zelfs na de betogingen van april 2018 in Nicaragua – die verzoekster tevens aanhaalt bij de uiteenzetting van haar asielmotieven – nog maandenlang wachtte tot augustus 2018 om een verzoek in te dienen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om internationale bescherming aan te vragen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging. Dit klemt te meer nu verzoekster bij aankomst in België in 2014 verblijfsrecht probeerde te verkrijgen (notities van het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2019 (hierna: notities), p. 12) en aldus redelijk is aan te nemen dat verzoekster tevens op de hoogte was van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeksters uitleg, dat zij bij aankomst administratieve problemen kende (notities, p. 8), kan haar laattijdige aanvraag dan ook niet verschonen. De Raad merkt bijkomend op dat de bestreden beslissing geenszins op het enkele feit steunt dat verzoekster een laattijdig verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De beslissing dient als geheel te worden gelezen.

2.4.3. De Raad kan uit voorgaande concluderen dat verzoekster geen verzoek om internationale bescherming indiende omwille van feiten eigen aan haar persoon, maar omwille van de algemene situatie in haar land van herkomst en gevolgen ervan voor haar gezin. Verzoekster stelt dat "*het pas ten gevolge van de crisis die is ontstaan ten gevolge van de bloedige onderdrukkingen sinds april 2018 dat zij werkelijk bevestiging heeft gekregen dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst*", dat zij enige tijd heeft afgewacht hoe de situatie zou evolueren en dat het pas was toen ze "*vaststelde dat de situatie geenszins verbeterde, dat zij heeft ingezien dat de situatie in geval van terugkeer werkelijk te gevaarlijk zou zijn, en zij aldus een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend*".

2.4.4. Verzoeksters asielmotieven hebben allen te maken met de sociale en economische situatie van haarzelf en haar gezin. Waar verzoekster louter voorhoudt dat zij ingeval van terugkeer naar Nicaragua als een alleenstaande vrouw zal leven, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming blijken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster een volwassen vrouw van 35 jaar is die op geen enkele wijze aantoont dat zij in Nicaragua problemen zou kennen omdat zij een alleenstaande vrouw is en vervolging zou vrezen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar grootmoeder langs moederskant, samen met haar oom langs moederskant, nog steeds in Managua woont en eigenaar is van een huis in Managua en een huis in Tola ("*In 2013 verhuisde u naar Managua, waar precies?*", "*Bij mijn grootmoeder*", "*Woont zij daar nog altijd?*", "*Ja*", "*Woont ze daar alleen?*", "*Ja met een oom, de jongste zoon van de oma*.", "*Hoe*

heet die oom?", "*W.R.*", "*Stellen zij het goed uw oma en oom?*", "*Ja. Omdat mijn oma 2 huizen had is ze verhuisd naar Tola*.", notities, p. 6). Verzoekster verklaarde ook dat haar grootmoeder haar opvoedde en haar onderdak gaf wanneer verzoekster en haar echtgenoot (feitelijk) uit elkaar gingen ("*In 2013 ging u naar daar. Hoelang heeft u bij hen gewoond?*", "*1 jaar*", notities, p. 6; verklaring DVZ, punt 10). Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze meer dan een jaar lang werkte in een restaurant in Managua dat de eigendom is van haar tante langs vaderskant en die het restaurant nog steeds uitbaat ("*Heeft u ooit gewerkt in Nicaragua?*", "*In 2013 toen ik mijn eigen weg moest gaan los van mijn man, heb ik gewerkt als keukenhulp bij familie van mij*.", "*Welke familie?*", "*Mijn tante, de zus van mijn vader. Ze heeft een restaurant. Waar ze eten verkoopt en zo*.", "*Hoe heet zij*?", "*A.R.C.C.*", "*Doet zij dat nog steeds dat restaurant, eten verkopen?*", "*Ja*", notities, p. 5). Voorts stelde verzoekster dat ook haar vader nog in Managua woont (notities, p. 7). Hoewel verzoekster aangaf dat haar relatie met haar vader niet zeer goed is, maakt zij niet aannemelijk dat zij niet op hem zou kunnen rekenen om haar te ondersteunen indien verzoekster en haar kinderen (tijdelijke) problemen zouden kennen om zich opnieuw te vestigen in Nicaragua ("*Komt u nog goed overeen met uw papa?*", "*Niet heel erg*.", "*Ruzie met hem of gewoon wat koeltjes?*", "*Sinds ik klein ben, sinds hij gescheiden is van mijn moeder heb ik geen dichte band of contact met hem. Ik kan het wel vinden met hem maar ik verbleef nooit bij hem, trok nooit op met hem, altijd met mijn moeder geweest*.", notities, p. 7). Verzoekster beschikt aldus wel degelijk over een groter (minstens familiaal) netwerk in Nicaragua.

Uit voorgaande kan geenszins blijken dat verzoekster als alleenstaande vrouw met drie kinderen kan gezien worden, laat staan dat ze hierdoor ingeval van terugkeer naar Nicaragua vervolging zou kunnen vrezen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4.5. Verzoekster tracht in haar verzoekschrift haar familiale omkadering te minimaliseren. Verzoekster legt uit dat haar grootmoeder sinds meerdere jaren is toegelaten tot verblijf in België (stuk 3), dat haar grootmoeder omwille van de slechte gezondheid van haar echtgenoot echter regelmatig op en af ging tussen België en Nicaragua om voor hem te zorgen (zie stuk 4) en dat haar grootmoeder sinds het overlijden van haar echtgenoot op 9 mei 2014 echter op vaste basis in België woont (stuk 5). Uit de door verzoekster neergelegde stukken blijkt dat verzoeksters grootmoeder – in tegenstelling tot verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud ("*In 2013 verhuisde u naar Managua, waar precies?*", "*Bij mijn grootmoeder*", "*Woont zij daar nog altijd?*", "*Ja*", notities, p. 8) – in België verblijft. Echter, verzoekster heeft nog andere familieleden (haar vader, haar oom, haar tante) in Nicaragua en verzoeksters grootmoeder haar ook kan steunen vanuit België indien zij dit verder wil blijven doen. Waar verzoekster erop wijst dat zij ingeval van terugkeer niet op haar vader zou kunnen rekenen om haarzelf en haar drie kinderen te ondersteunen, merkt de Raad op dat deze stelling voorkomt als een *post factum* nuancering die tot stand is gekomen na lezing van de bestreden beslissing. Immers verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud louter aan dat haar ouders gescheiden zijn en dat zij geen dichte band met haar vader had, doch het wel met hem kan vinden (notities, p. 8). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen, te meer niet kan blijken dat verzoekster hierdoor in een benarde situatie zou komen. Ook waar verzoekster meent dat haar "*werk*" in het "*restaurant*" van haar tante enigszins in perspectief dient te worden gebracht ("*Op de eerste plaats is het niet zo dat haar tante werkelijk een restaurant had in Managua, maar louter een kraampje waar zij voedsel verkoopt. Bovendien werkte verzoekster niet in deze zaak tegen een vaste betaling van een salaris, maar kreeg zij eerder een kleine vergoeding voor haar werk. Ten slotte wenst verzoekster nog te preciseren dat haar tante deze zaak niet langer uitbaat. Het is duidelijk dat zij ook hier niet op kan terugvallen.*"), merkt de Raad op dat verzoekster ook haar werk tracht te minimaliseren. Verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk dat zij in het restaurant van haar tante als keukenhulp werkte ("*Heeft u ooit gewerkt in Nicaragua?*", "*In 2013 toen ik mijn eigen weg moest gaan los van mijn man, heb ik gewerkt als keukenhulp bij familie van mij*.", "*Welke familie?*", "*Mijn tante, de zus van mijn vader. Ze heeft een restaurant. Waar ze eten verkoopt en zo*.", "*Hoe heet zij*?", "*A.R.C.C.*", "*Doet zij dat nog steeds dat restaurant, eten verkopen?*", "*Ja*", notities, p. 5).

2.4.6. Waar verzoeksters advocaat nog opmerkt dat verzoekster als alleenstaande vrouw slecht bekeken zou worden in de Nicaraguaanse maatschappij ("(…) *Ik wil er ook op wijzen dat ze zeer religieus is en het land zelf misschien ook wel, op zich geen probleem maar niet vermeld is dat zij als alleenstaande vrouw zou leven, niet officieel gescheiden maar wel effectief gescheiden van haar partner. Het wordt slecht bekeken, ze zegt dat er over geroddeld wordt, dat het weinig aanvaard wordt in de maatschappij, in B hebben we een liberalere kijk daarop, dat voor haar het leven als alleenstaande vrouw in Nie moeilijk zou maken. Daarenboven vermeldde ze zelf ook al dat ze geen sociaal netwerk heeft, ze woont er al enkele jaren niet meer*. (…)", notities, p. 11), legt verzoekster geen objectieve informatie neer waaruit kan blijken dat zij dermate grote problemen zou kennen louter vanwege haar

feitelijke scheiding dat er sprake zou zijn van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Niettemin verzoekster, die sinds haar feitelijke scheiding in 2012 nog tot maart 2014 in Nicaragua leefde, te maken kreeg met kritiek en roddelende mensen, zijn dergelijke feiten onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging in zin van de Vluchtelingenconventie.

2.4.7. Wat betreft verzoeksters vrees dat haar kinderen in Nicaragua niet zullen kunnen studeren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; "*U zei eerder dat het problematisch zou zijn voor uw kinderen om te studeren in Nicaragua, wat zou het probleem zijn?*", "*Het probleem is dat als we terug zouden gaan dat er heel veel geweld is in Nicaragua, altijd stakingen, voor alles en nog wat, in de gemeente waar we terug naartoe zouden moeten Rivas Tola zijn veel rivieren en in de beddingen die treden vaak buiten de oevers en de kinderen moeten die oversteken om naar school te gaan. Dat is problematisch. Zware winters ook. Ik heb er ook geen opvang voor mij of de kinderen, hier heb ik mijn moeder om mij bij te staan maar bij terugkeer zou ik geen vangnetwerk hebben. De vader van mijn kinderen heeft andere partner, zelf heb ik geen plek om heen te kunnen mijn oma is heel oud al. Ik heb geen plek om te beginne, zou van nul af aan moeten beginnen en zie dat niet zitten. Hier denk ik is het beter voor mijn kinderen en ook om samen met mijn moeder te zijn.*", notities, p. 9), kan blijken dat haar kinderen (die op heden respectievelijk 17, 15 en 10 jaar zijn, zie vragenlijst DVZ, punt 16) in Nicaragua school hebben gelopen ("*Hoelang gingen de kinderen naar school in Nicaragua?*", "*Ze gingen ook daar naar school in Managua, in 2013 liepen ze er een jaar school. De oudste maakte daar haar basisschool af en de 2e de 4e klas*.", notities, p. 9).
Daarnaast stelde verzoekster dat haar negenjarige zoon speciaal onderwijs dient te krijgen omdat hij liever speelt en zijn school niet serieus neemt ("*En zoontje in welk jaar?*", "*Hij bezoekt een speciaal onderwijs school in Oudergem, hij heeft moeilijkheden met concentratie, type 2. Omdat het speciaal onderwijs is, gebruiken ze niet graden maar concentratieniveaus in groepen, en hij zit in type 2.*", "*Welke concentratieproblemen heeft hij?*", "*Hij houdt van lopen spelen en wanneer hij in een klas zit kan hij zich niet goed concentreren, hij wilt altijd spelen. Hij ging eerst naar een normale school maar daar deden ze een test, dat toonde aan dat hij niet goed gedijt in een normale klas dus stuurden ze hem naar een speciale school*.", notities, p. 8-9). Verzoekster gaf aan dat zulke privéscholen in Managua misschien wel bestaan maar te duur zouden zijn voor haar ("*In Managua denk ik wel dat er centra zijn maar dan zijn ze privé en heel duur, ik zou niet in staat zijn financieel dat te kunnen betalen voor wat mijn zoon heeft.*", "*Hoe duur is dat dan?*", "*Dat weet ik niet want ik heb nooit zo'n zoon gehad die zo'n speciale school moest volgen met zulke problemen. Hij is mijn enig kind dat zo'n moeilijkheden heeft qua concentratie, dochters nooit zo gehad goed kunnen ontwikkelen op school, enkel met hem maak ik het nu door.*", notities, p. 10-11). In het door verzoekster bij haar verzoekschrift neergelegde schoolrapport van haar zoon, blijkt dat verzoeksters zoon buitengewoon onderwijs volgt in België.
Waar verzoekster nog aangeeft dat de schoolcarrière van haar kinderen bij terugkeer naar Nicaragua gehinderd zou worden door het geweldsniveau, de stakingen, rivieren die uit hun beddingen treden en strenge winters, dient worden vastgesteld dat verzoekster uitgaat van algemeenheden en veronderstellingen, doch dat zij haar vrees in hoofde van haar kinderen geenszins *in concreto* weet aan te tonen. Verzoekster toont immers op geen enkele wijze aan dat haar kinderen op van scholing zouden uitgesloten worden door een situatie van onveiligheid, stakingen van het personeel, strenge winters en overstromingen, noch dat ze hierdoor ernstige schade zouden ondervinden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte kunnen ook deze motieven niet in verband gebracht worden met één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.4.8. Ook waar verzoekster bij haar verzoekschrift informatie betreffende geweld ten aanzien van vrouwen in Nicaragua voegde – "*Al Jazeera, Artikel "Nicaragua's staggering child-sex abuse rates", 30.10.2014*"; "*OAS, Persmededeling "IACHR Calls on Nicaragua to Eradicate Violence Against Women, Girls and Adolescents", 28.03.2018*"; "*Capacity4development, "Facing up to gender stereotypes in Nicaragua", 15.05.2019*"; "*Human Rights Council, "Summary of Stakeholders' submissions on Nicaragua", 21.02.2019*"; "*NACLA, Artikel "In Nicaragua, a failure to address violence against women", 24.08.2017*" – merkt de Raad op dat de loutere algemene verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst ten aanzien van vrouwen niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft ook hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4.9. De (overige) door verzoekster voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Verzoeksters huwelijksakte, de geboorteakten, de informatie over haar vlucht, het gezinsattest, het bewijs van goed gedrag en zeden, de volmacht over haar kinderen en de schoolattesten van haar kinderen hebben louter betrekking op de identiteit van verzoekster en haar kinderen, wat niet betwist wordt.

2.4.10. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boute beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"*§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*
§ 2 Ernstige schade bestaat uit:
a) doodstraf of executie; of,
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

2.5.1. Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "*reëel risico*" loopt. Het risico op ernstige schade moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch zoals gesteld in artikel 48/4, § 2.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub* b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub* b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, "[h]*et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht* […] *deel uit*[maakt] *van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.*
"[d]*e* […] *termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, C-465/07, § 32).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "*M'Bodj t. Belgische Staat"*, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub* b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit "*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" (punt 33).
Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub* b) van de Richtlijn 2011/95/EU "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*" en dat "*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet *"en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen"* in het land van herkomst (punt

35). In punt 36 vervolgt het Hof: "*Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt".*

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*" en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "*op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, C-465/07, § 32).

2.5.2. Waar verzoekende partij, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de verwerende partij ter terechtzitting dat zij niet ontkent of betwist dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt (zie bestreden beslissing). Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling echter te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

2.5.3. De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij in wezen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omwille van de algehele situatie in haar land en dat haar overige motieven te maken hebben met haar persoonlijke sociaal-economische situatie. Verzoekster betoogt dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. Verzoekster wijst nog op haar beperkte scholing, beperkte mogelijkheden op de arbeidsmarkt, haar drie minderjarige kinderen ten laste, het gegeven dat haar zoon van 11 jaar bijzonder onderwijs volgt (zie stuk 6) en dat ze jarenlang het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en betoogt dat zij en haar gezin zich in een bijzonder kwetsbare positie zouden bevinden in haar land van herkomst. De verwijzing naar verzoeksters profiel en gezinssituatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Verzoekster heeft immers een familiale omkadering en ze is niet vertrokken uit haar land omwille van het huiselijk geweld. Verzoekster is wel van haar echtgenoot weggegaan en leefde nog twee jaar zonder problemen van haar echtgenoot, bij een familielid (zie *infra*). Verzoekster stelt louter dat zij zich ingeval van terugkeer in een kwetsbare positie zou bevinden, doch licht dit niet concreet toe.

2.5.4. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Nicaragua steunt op COI Report (translation) "*Nicaragua: Country of origin report*" van december 2018 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf), en de door verzoekster neergelegde rapporten en artikelen toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad stelt vast dat bij de redactie van voormelde COI een veelheid aan bronnen werd geraadpleegd. Zo werd deze opgesteld op basis van onder meer krantenartikelen, publicaties van onderzoekscentra, publicaties van internationale organisaties (zoals Amnesty International en Human Rights Watch), rapporten van het Inter-Amerikaanse Commissie Hof voor de Rechten van de Mens, uitspraken van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens en rapporten van VN-instellingen.

2.5.5. Waar verzoekster benadrukt dat "*door de censuur van de regering het zeer moeilijk is om exacte cijfers en gegevens te bekomen over de gebeurtenissen ter plaatse en het aantal slachtoffers*" en dat dit ook gesuggereerd in de COI Focus, blijkt uit lezing van voormelde COI dat de statistieken die zijn gepubliceerd door mensenrechtenorganisaties, internationale instanties en de onofficiële pers enorm verschillen van de gegevens van de regering, die een veel lager cijfer rapporteren dat niet consistent is met de geweldsniveaus tijdens het conflict (COI Report (translation) "*Nicaragua: Country of origin report"* van december 2018, p. 13). De Raad kan slechts vaststellen dat bij redactie van de COI rekening werd gehouden met dit gegeven en dat dit rapport ook steunt op diverse onafhankelijke, actuele en objectieve bronnen, zoals blijkt uit de uitgebreide en omstandige bronnenlijst (COI Report (translation) "*Nicaragua: Country of origin report*" van december 2018, p. 45-51).

2.5.6. Uit voormelde COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018 blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Als reactie op het beleid van de regering hebben studenten en gepensioneerden vanaf 18 april 2018 vreedzaam betoogd in Managua en Leon.

De gewelddadige onderdrukking van deze protesten door pro-regeringsgroepen die gekend staan als "*shock forces*" of "*mobs*" wakkerden verdere protesten aan in de hoofdstad en andere steden van Nicaragua. Ook deze betogingen werden gewelddadig neergeslagen door politie en pro-regeringsgroepen, die gebruik maakten van vuurwapens, traangas, rubberen kogels en *snipers* (COI Focus, p. 7). Verder blijkt dat de situatie in drie fasen evolueerde, waarbij de eerste fase werd gekenmerkt door repressie van de staat op openbare demonstraties en door protesten die zich over het hele land verspreidden (inclusief barricades en wegversperringen). In de tweede fase (half juni tot half juli) werden wegversperringen en barricades met geweld door gewapende autoriteiten en pro-regeringsgroepen verwijderd. In de derde fase, die volgde op de onderdrukking van de protesten, worden demonstranten of personen die als tegenstanders van de regering worden beschouwd, gecriminaliseerd en vervolgd (COI Focus, p. 9-11).

2.5.7. Verder blijkt uit de COI Focus dat de repressie in die mate is uitgegroeid dat de regering iedereen die tegen haar beleid is, is beginnen vervolgen. De risicoprofielen zijn de volgende: studenten en jeugd die hebben deelgenomen aan de protesten; leraren die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsdemonstraties of die hun oppositie tegen de regering uiten; gezondheidswerkers die medische zorg bieden aan betogers; voormalig militair personeel, die weigeren toe te treden tot paramilitaire groeperingen; mensenrechtenverdedigers; journalisten die over de protesten berichten; leden van de Katholieke kerk; boeren die hun oppositie tegen de regering uiten; vrouwen, in hun rol als moeder van betogers, als mensenrechtenverdedigers, als betogers; tegenstanders van het regime van Ortega (COI Focus, p. 14-28). Aldus blijkt dat worden burgers met een welbepaald profiel geviseerd.

2.5.8. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)"*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)"*. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06*, "Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije",* § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Müslim/Turkije*", § 68).

2.5.9. Wat de verwijzingen in het verzoekschrift naar citaten uit algemene rapporten en krantenartikelen betreft – "*Human Rights Watch, Rapport "Crackdown in Nicaragua", 19.06.2019, stuk 7a*", "*Human Rights Watch, "EU: Press Nicaragua Over Protest Crackdown", 02.07 2019, stuk 7b*", "*OHCHR, Rapport "Human rights violations and abuses in the context of protests in Nicaragua" 05.07.2019, stuk 7c*", "*Al Jazeera, Artikel "Is Nicaragua in danger of slipping into civil war?", 06.08.2019, stuk 7d*", "*New York Times, Artikel "U.N. Sounds Alarm on Repression in Nicaragua", 29.08.2018. stuk 7e*", "*Borgen Magazine, Artikel "How Violence Has Exposed and Caused Poverty in Nicaragua" 03.09.2018, stuk 7f*", "*Foreign Policy, "Can Nicaragua's military prevent a civil war?", 03.07.2018*", "*The Guardian, "Nicaragua closer to new civil war than ever before, judge warns", 11.01.2019*" – blijkt dat deze bronnen betrekking hebben op anti-regeringsprotesten, repressie van opposanten en demonstranten en mensenrechtenschendingen.

Deze landeninformatie en de informatie neergelegd op het CGVS betreffen de algemene veiligheidssituatie in Nicaragua met betrekking tot de protesten, die begonnen in april 2018. Deze rapporten liggen volledig in de lijn van de informatie weergegeven in het aangehaalde COI Report en de hierboven uiteengezette motivering. De door verzoekster aangebrachte bronnen tonen dan ook niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, noch dat deze niet langer actueel zou zijn.

2.5.10. Verzoekende partij heeft ook geen politiek profiel. Ze kan evenmin stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Verzoekster verwijst naar de situatie van vrouwen in Nicaragua maar toont hiermee evenmin aan dat zijzelf vervolgd zou worden of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Nicaragua een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij kan ook niet aantonen dat ze niet in staat was of zou zijn om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM van 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254). Zoals hoger gesteld is verzoekende partij omringd en voor zover nodig, ook nog gesteund door haar grootmoeder.

2.5.11. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Nicaraguaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.12. Waar verzoekende partij zich nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Nicaragua, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

2.5.13. Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: "*De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*" (HvJ 30 januari 2014 (GK*), "Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen",* C‑ 285/12, punt 29).

2.5.14. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat er in Nicaragua geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingewet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

2.6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	K. DECLERCK